

te incitament vil blive svækket såfremt den enkelte elproducent eller elproducentsammenslutning er afhængig af de øvrige producenters udledning. Det kan for eksempel tænkes, at en elproducent har sparet CO₂ indenfor et år, mens alle de øvrige producenter har anvendt deres CO₂-udledningstilladelser fuldt ud. Dermed vil alle producenter samlet set ligge over den samlede grænse på 20 mio. tons CO₂. For ikke at svække incitamentet til at reducere CO₂-udledningen, er det hensigten, at alle elproducenter, som indenfor et år opsparer CO₂, vil kunne overføre dette til de efterfølgende år. Det kan derfor tænkes, at grænsen på 20 mio. tons CO₂ vil blive overskredet.

Til § 6

I henhold til bestemmelsen i *stk. 1* kan CO₂-udledningstilladelser og CO₂-opsparinger overdrages. Det er formålet, at reduktionen af CO₂-udledningen kan finde sted på de anlæg, hvor den er billigst, idet den enkelte elproducent har mulighed for at modtage CO₂-udledningstilladelser og/eller opsparede tilladelser i stedet for at reducere udledningen, mens andre elproducenter, der har reduceret mere end tilladelsen, kan afgive overskydende CO₂-udledningstilladelser og/eller opsparede tilladelser.

I *stk. 2* fastslås pligten for både afgiver og modtager til at indberette enhver aftale om handel med CO₂-udledningstilladelser og CO₂-opsparinger til miljø- og energiministeren. Tilsvarende gælder, hvis en udledningstilladelse eller en opsparring overføres gratis, f.eks. ved ændring af selskabskonstruktion for en elproducent. Indberetningen skal foretages senest 4 uger efter indgåelse af aftale om overdragelse. Indberetningen er nødvendig for at kunne træffe afgørelsen efter § 9, herunder opgøre en eventuel opsparring efter § 5 og/eller afgift efter § 13.

Til § 7

Miljø- og energiministeren kan efter reglerne i § 7 forøge kvoten for den samlede CO₂-udledning i § 2, *stk. 1*, og CO₂-udledningstilladelserne i § 3, *stk. 1* og 2, hvis der sker en betydelig eller uventet ændring i energiefterspørgslen, eller visse former for brændsel eller visse kraftværker ikke længere er disponible i samme omfang som før, og dette giver alvorlige tekniske vanskeligheder for producenterne for at overholde kvoten og CO₂-udledningstilladelserne, eller hvis forudsætningerne, der ligger til grund for kvotens størrelse, ændres væsentligt.

Bestemmelsen finder kun anvendelse i forbindelse med en energikrise, som gør det umuligt eller overordentligt bekosteligt at købe naturgas eller olie, hvilket

nødvendiggør at elproducenterne må anvende kul, der udleder langt mere CO₂. Det kan medvirke til, at det kan være vanskeligt for elproducenterne at overholde CO₂-kvoten samt udledningstilladelserne. I sådanne tilfælde kan miljø- og energiministeren forøge kvoten og tilladelserne, idet elproducenterne ellers i modsat fald skal indbetale afgifter til statskassen efter reglerne i § 13 pga. ekstra CO₂-udledninger, som de reelt ikke har nogen indflydelse på. Forøgelsen betyder, at hver producent eller sammenslutning af elproducenter med en CO₂-udledningstilladelse vil få forøget CO₂-udledningstilladelsen i forhold til den fordelingsnøgler, som blev anvendt ved tildelingen af denne udledningstilladelse.

Til § 8

Ifølge bestemmelsen i *stk. 1* skal de enkelte elproducenter årligt indberette bl.a. produktion, brændselsforbrug samt CO₂-udledning på hvert enkelt anlæg til miljø- og energiministeren. Hvis en producent kun ejer en del af et anlæg, indberettes den del af CO₂-emissionen fra anlægget, som svarer til producentens ejerandel. Tilsvarende gælder, hvis et elproduktionsanlæg skifter ejer helt eller delvist inden for et år. I dag finder indberetning til ministeriet (Energistyrelsen) af elproduktion og brændselsforbrug allerede sted i betydeligt omfang, blandt andet i forbindelse med statistikformål og i forbindelse med administration af tilskud til elproduktion. De indberettede oplysninger skal blandt andet anvendes i forbindelse med udarbejdelsen af opgørelsen i § 9.

I *stk. 2* defineres et elproducerende anlægs brændselsforbrug til elproduktion som anlæggets samlede brændselsforbrug fratrukket et eventuelt brændselsforbrug til varmeproduktion. Denne bestemmelse retter sig mod kraftvarmeværker.

Ifølge *stk. 3* udgør brændselsforbruget til varmeproduktion den nyttiggjorte varmeproduktion delt med en varmevirkningsgrad på 200%. Begrundelsen for at fratække brændselsforbruget til varme er, at dette allerede er omfattet af regulering i varmforsyningsloven og i øvrigt er afgiftsreguleret. Den definerede varmevirkningsgrad på 200% skal dels sikre entydighed og dels sikre, at både varmesiden og elsiden har fordel af omlægning af individuel varmforsyning til kraftvarme. Da det imidlertid ikke er hensigtsmæssigt at anvende en varmevirkningsgrad på 200% i forhold til alle elproducenter, kan varmevirkningsgraden i henhold til § 2, *stk. 3*, ændres, jf. bemærkningerne til § 2, *stk. 3*.

Ved beregning af brændsels CO₂-indhold, benyttes i henhold til *stk. 4* de omregningsfaktorer, som frem-